

Fejtörők.

Az augusztus 24-iki számunk rejtvényeinek megfejtését és a nyertesek nevsorát a szeptember 7-iki számunkban közöljük.

1.

1	3
te	

ta	1
csi	a

Beküldte: Kozák János IV. el. o. t. Beküldte: Pájer Gizella és Magda.

3.

Is	ki	111
t	lak	t 111 os-é
	gye.	111 v.

Beküldte: Lavofha Gabriella és Kató.

4.

K	r	r	i
r	r	r	
r	r	r	

é	é	é	X
é	é	é	é
é	é	é	é

Beküldte: Barkó Márton. Beküldte: Adler József II. reálgimn. t.

6.

l	n	n	n	n	t	l	á	t
l	n	n	n	n	n	n	n	n

Beküldte: Barabás József.

Az augusztus 17-iki számunkban közölt rejtvények megfejtése a következő: 1. Feltékeny. 2. Mecsék. 3. Szemesedlutan. 4. Háromszék. 5. Edenkert. 6.

Jutalmat kaptak: 1. Batiz Ilonka könyvet.

2. Both József IV. gimn. tan. könyvet.

3. Baranyai Mária IV. oszt. tan. könyvet.

4. Friedmann Edit könyvet.

5. Halmi Irénke V. el. oszt. tan. könyvet.

6. Korom Kálmán IV. el. oszt. tan. könyvet.

7. Kerekes Zsuzsa és Kerekes János könyvet. (Springer József, Piac ucca 38. szám alatti könyvkereskedő ajándéka.)

8. Nagy Lajos, Péterfia u. 24. könyvet. (Springer József könyvkereskedő ajándéka.)

9. Nagy Károly, Etel és Magda könyvet (Springer József könyvkereskedő ajándéka.)

10. Puskás Mária könyvet. (Springer József könyvkereskedő ajándéka.)

11. Szilágyi Erzsike I. polg. oszt. tan. könyvet (Springer József könyvkereskedő ajándéka)

12. Tömöri Eszike IV. el. oszt. tan. könyvet. (Csillag Arthur, Piac ucca 20. szám alatti könyvkereskedő ajándéka.)

13. Sirobach Rózi IV. el. oszt. tan. könyvet. (Csillag Arthur könyvkereskedő ajándéka.)

14. Marinovics Gizzi III. oszt. tan. könyvet. (Csillag Arthur könyvkereskedő ajándéka.)

15. Trebits Annuci II. gimn. oszt. tan. könyvet. (Csillag Arthur könyvkereskedő ajándéka.)

13. Sirobach Rózi IV. el. oszt. tan. könyvet. (Csillag Arthur könyvkereskedő ajándéka.)

14. Marinovics Gizzi III. oszt. tan. könyvet. (Csillag Arthur könyvkereskedő ajándéka.)

15. Trebits Annuci II. gimn. oszt. tan. könyvet. (Csillag Arthur könyvkereskedő ajándéka.)

A jutalom átvételére a „Debrecezen” kiadóhivatalában a pénztárnál.

A megfejtéseket szeptember 3-ig kell beküldeni a „Debrecezen” szerkesztőségbe „Gyermekrovat” felirással. Mindenki írja fel kívülrre is a nevét, továbbá azt, hogy hány éves, vagy hányadik osztályba jár. Az is nyerhet jutalmat, aki csak egy rejtvényt jejtett meg, de a megfejtéseket mindíg szorgalmasan beküldötte. Aki nem akar postára költöni, az béklyeg nélküli dobja be a kiadóhivatalban levő ládába levelet, amelyre rá van írva: Pali bácsi postája.

Pali bácsi postája

Kedves Kis Olvasóim!
Már csak néhány nap választ el benneteket az iskolai év kezdetétől. A vakációnak vége, kezdődik ismét a munka, a tanulás. Fogjatok hozzá bátran a dolgozhoz, legyetek szorgalmasak és jó magaviseletűek s ha valami bajotok, vagy panaszotok van, mondjátok meg nekem. Szívesen fogok nektek segíteni mindenben.

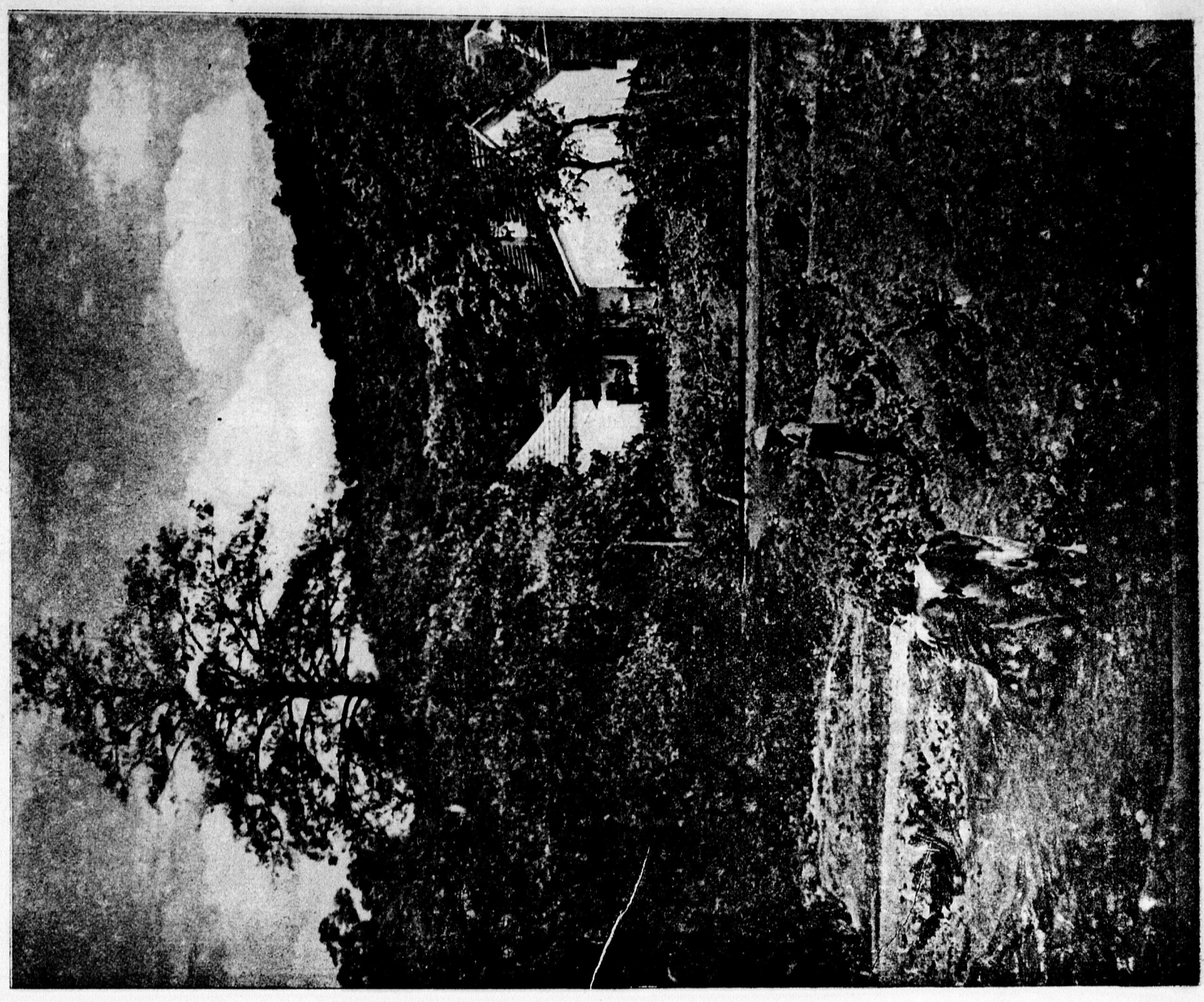
Szeptember közepétől már új könyvbe jegyeztem be a megfejtők neveit, mert a régi betelt. Rövidesen sorra kerülnek azok is, akik már egyszer kaptak jutalmat. Mindenki legyen kielátó és szorgalmas olvasóm, ne esügedjen, ha nem részesül mindjárt jutalomban. Mivel a megfejtéseknél is a szorgalom a fontos, aki könyvet akar kapni, annak augusztus 3-ától számítva legalább hetszer, vagy nyolcszor kell a megfejtést beküldenie. Így azután hamarosan sorra fognak kerülni azok, akik a nyári vakációban is hűséges olvasói voltak a „Gyermekék Debrecezen”-nek.

Augusztus végén több debreceni könyvkereskedő bácsi könyveket küldött nekem azaz a megbízással, hogy azokot osszam ki a legszorgalmasabb rejtvénymegfejtők között. *Springer József* Piac ucca 38. szám alatti könyvkereskedő 5 könyvet, *Csillag Arthur* Piac ucca 20. szám alatti könyvkereskedő 4 könyvet, ajándékozott. Az ajándékokért a ti nevetekben ezúton mondok köszönetet.

Végül az új iskolai év kezdetén a jó Isten áldását kérem minden kis olvasómra s remélem, hogy az a hatalmas nagy tábor, amely január óta hűségesen kilartott a „Gyermekék Debrecezen” mellett, a jövőben csak növekedni, gyarapodni fog.
Ebben a reményben mindnyájatokat meleg szeretettel üdvözöl
Pali bácsi.

Az aug. 17. számban közölt rejtvényeket a következők fejtették meg: Agárdy Mancsi, Atyim János. Batiz Erzsébet, Barna Rózi, Barabás József, Batiz Ilonka, Blum Anci, Both József, Borza Erzsike, Both Kató, Baranyai Mária, Bagoly Rózi, Borza Mária. Babucsák Kata, Barabás Gábor, Czibere Gyula, Csathó Magda, Czibere Bözsike, Czeglédy Nusika, Csathó Ella, Diószeghy Erzsike, Dobi Klárka, Erdős Gyula (Nyirábrány), Földy Béla, Friedmann Edit, Halmi Irénke, Heller József és László, Jójárt József, Kiss Mancika (Száva Gy. u.), Kiss Margit (Kossuth u.), Kovács Etelka (Meszena u.), Koss Tibor, Lajos, Olga és Zoltán, Kohn Erzsike, Kiss Ica és Imke, Korom Kálmán, Kiss Zoltán (Csónak u.), Kálmán Margit, Kulcsár Vilma, Kohn Imre és Jóska, Kripkó Ica, Kerekes Margitka, Kovács Piroska (József kir. h. u.), Kulcsár Margit, Kálmán Anti, Kerfész Mancsi, Kovács Irénke (Késes u.), Lókody Juci és Teréz, Lefkó Eszter, László János, Mészáros Erzsike, Makay István és Ilonka, Marinovics Gizzi, Mézes Ilonka, Nagy Juliánna (Homokkert), Nagy Kató, János és Rózi, Nagy Erzsike (Hegyi Mihályné u.), Nyitrai Irénke, Nagy Pöszösi és Pájer Gizella és Magdus, Püspök György, Pethő Laci, Pataky Lajos és Pétery Sanyika, Pál Irénke, Papp Gyula (Deák F. u.), Papp Pali (Homokkert), Páll Sanyika, Püspök Rózi, Reiner Kató és Erzsébet, Süvöltös Böske, Seprényi Lajos, Steier Piroska, Strobach Rózsika, Sárándi Ilonka, Schön Imre, Schlésinger Ibolya és Béla, Sarkady Jenő, Singer Emil, Szentessy Mancsi, Szilágyi Juliska és Erzsike, Szabó Zoltán (Homokkert), Szücs Gyula, Szabó Ernő (Meszena u.), Szeri Margit, Szikszai Irma és Jucika, Szilarna Margit, Szücs Sándor, Szölössi Ilonka, Tömöri Eszter, Teitelbaum Miklós és Jenő, Uzonvi Mariska, Weigand Ibolya, Zöld Mária.

NYOMTA
ÉS A KLISEKET KÉSZÍTETTE
A TISZANTULI KÖNYV-ÉS
LAPKIADÓ R. T.
DEBRECEN, JOZSEF KIRALYI
HEROEG UCCA 1. SZAM.

Feketeország.

4. folytatás.

Érta: Székelyné Bészler Anna.

Odakint a két fiu türelmetlenül várakozott, végre a középső megszólalt: — Megnézem, mi történt bennhatl. Talán ott tartotta a király magánát és o meglepedkezett rolnak.

Eppen úgy eljutott a király elé, mint a bátyja, de amikor megnevezte a ragyogó kincset, a Napsugart, fölé is azt követelte a Bünkrády, hogy mondja meg, hol van az a kincs. Nemsokára Keserűség is ott buskadozott a bátyja mellett a sötét pincében.

Azian Független is emiatta a várakozást és Szomorúság anyó három fia együtt szenvedett bünkrády koromszort, neves pincebörtönében.

Tell, mi az az idő, Szomorúság anyó siratta, gyászolta, három nagy lút és mindennap nehezebben viselte a terhes életét. Nem talált nyugalmat könnyen sem, pedig az vele keseggett esztendőnk hosszú során áll.

Könyv nagy fúva serdült már, ő járt anyja helyett a hegyek között, kora hajnalról késő estig dolgozott, lakát döntött ki, felaprózta és azt árulta. Az álmait már régen elfejtette volna ha az anyja örökösön szemétele nem velt, hogy a boldondos álmait miatti veszítette el három nagy lút.

Favágás közben egyszer Könyv letért a szokott útról. Odacart ahol általában ellahgyta az anyját, hogy felhessen a hegytetőre.

Megdöbbenve állott meg. Hirtelen olyan tisztán jöttek az álmait, mintha csak tegnap látta volna azokat. Es észbe jutott a Gyermek igereje, hogy a Könyvet szolgáljává teszi a Mosolygásnak és Boldogságnak is.

A Gyermek eltelejtette igéretét, gondolta keserű haraggal. — Bányámat is miatta veszítettem el. Ebben a pillanatban megszólalt mellette egy hatalmas fa:

— A Gyermek közeledik, csak legyen látható őt.

— Ki jár itt, ki szól? — kiáltott Könyv s akkor mintha a másikra sötét hajlott volna fel:

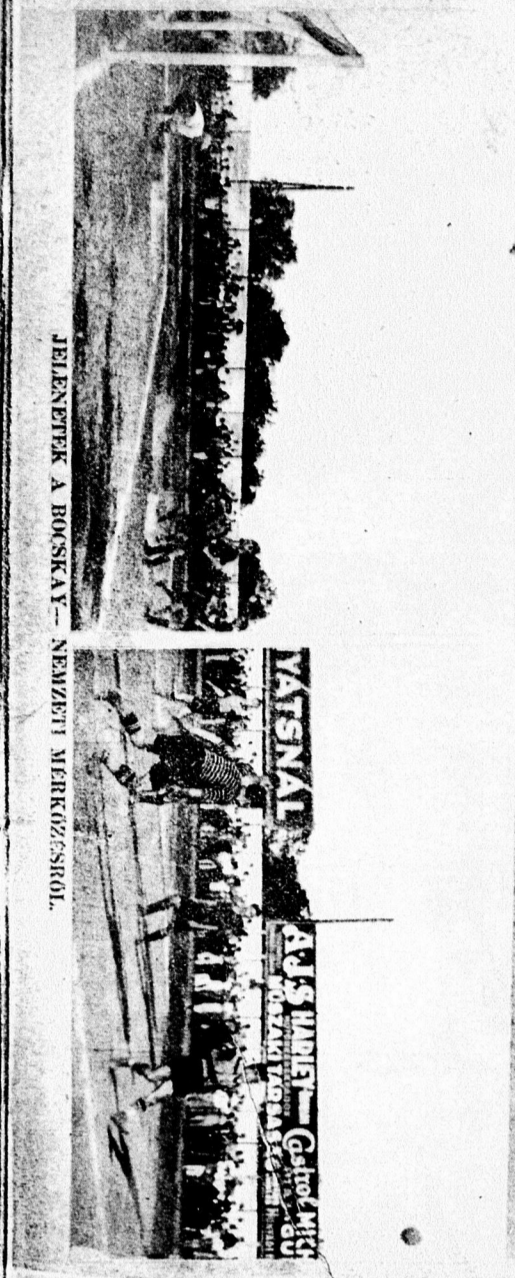
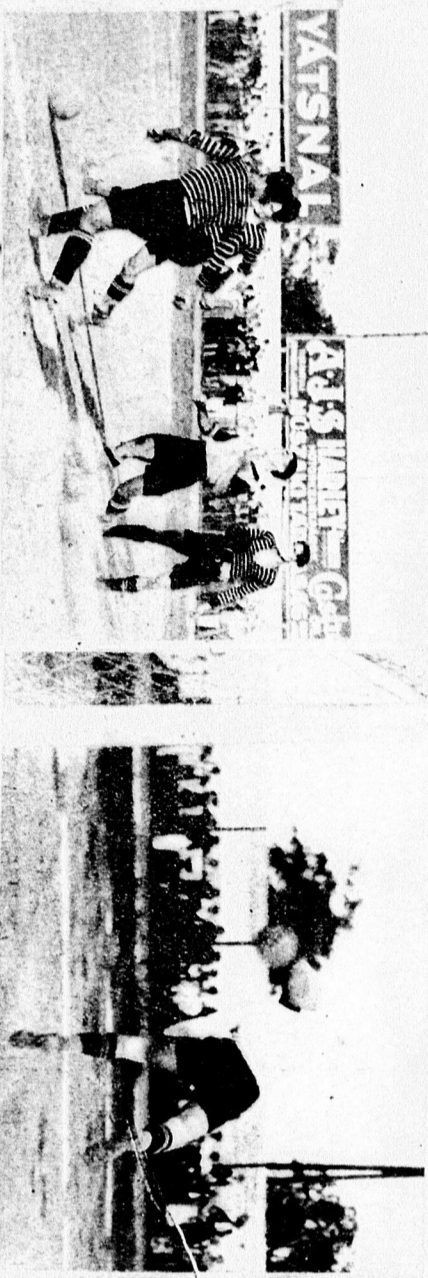
— Az ő üzenete. Menj el Könyv a Bünkrády városába és mond meg, hogy a Gyermek ott van a felhőbejött helyen telegen. Ott vannak a kincsek is, melyeket az embereknek szánt.

Puúva ment le a fúva hegyről és elmondta anyjának, mi történt. Az öregasszony nagy haragra gerjedt:

— Elaludtál a fa tövében és álmotadt, hogy elég legyen ebből a boldond álmotadotásból! Nem is kellene egyéb, minthogy léged is elvesztéselek és aztán éhen haljál!

A nemzeti katolikus legényegylet tagjai Debrecenben.

JELENETEK A BOOSKÁV — NEMZETI MEKKEZÉSRIÓL.

Könyv azonban állhatatos maradt. Es Szomorúság anyó ennek is elkesztette az utavirágó pogácsát.

Amikor egy komor, sötét napon elhagyta legkisebb gyermeke is, fájdalman az asszony terogyott a kunyhó földjére és keservesen siratta nagygyermekét.

Könyv nehezebben jutott be a király elé, mint bátyja. De mivel nem taglott, nagynehézen mégis beegzedtek.

— Bünkrády! Három bátyám esztendőket ezelt eljött ide hozzád és megnevezte a kincseket, melyek után olyan nagyon epkedtetl. Azota nevezte rájuk a Bünkrády, mert nem tudták megnevezni a helyet, ahol a kincseket megtalálhatta. Ha szabadon engedél őket, én megmondom, hol kei keresned a kincseket.

Bün felhozatta a három fiút. Azok alig ismertek rá a nagy legényét serdült öcsékre. Könyvnek meg fátyolos lett a szeme, ahogy meglátta göbültját, fiatalon megöregedett testvérét.

— A kincsek, — mondta Könyv, — fent vannak a Feketehegy telején. Az a Gyermek viseli azokat, aki ide szünetkezik jönni Feketeországba.

— Kicsoda az a Gyermek? — ordította Bün és kegyetlen szívében lamgolt a gyűlölet.

— Egyszer úgy mondta, hogy ő uralkodik a Fenyországban, ahol a szerdet lakik.

Bünkrády elgondolkozott.

— Menjetelek el a hogy telejére adta ki aztán a parancsot. Adok melettek poroszlokat, katonákat. Kihirdetem az országban, hogy mehet, aki akar, szegény, gazdag egyaránt. Aki leg hamarabb telér és elhozza a Gyermeket, azt királyvársámmá teszem Bünországban és mekadam a leányomat, Kegyetlenségét. Aki gyilkossá tesz a Gyermeknek, az éppen úgy elveszi jutalmát, mint aki éve elhozza. (Folyt. köv.)

GYERMEK IRJA

GYERMEKNEK.

A KIS BÜNKRÁDY MAGDOLNA. Terike széles kerti székben ült a lúgásban. Előtte kis porcelán csuporban szappanhab állott, benne vékonyka számaszállal. Terike kezbe vette és kigömbölyödtől arcait fújta ki egymás után a

gömböket, amelyek különböző színű vámszínűkben, leghagyó módjára ropdosték a levegőben, majd megsemmisülten puskantak szét. Terike csengő hangon nevetett fel ilyenkor.

Ezt a mulatságot hamar unalmasnak találta, mint szokása szerinti minden játékok.

Koránhezel, most más után kullott.

— Hopp! Megvan! — csapott a kis bukcsijára. — Várnak a szöcskék. Pedig nem várják. Terike ugyanis kitépte lábukat és erős biztatáshoz fogott:

— Most ugorj, most ugorj! A szegény kis állat ugrott volna, de nem tudott. Ekkor haragjában elapost.

De még különösképpen is telt. Meghajgallta a kis enektó madarakat, meguzgallta a cirnos lakát is.

A madarak szomorúan repültek el ilyenkor és elvitték hírelt az állatvilágba.

A cirnos elinte morgott, majd megkaromolta a kis haszonlatant. Persze mindannyiszor Terike került ki győztesen, mert a féltő anya nem tudva az előzmenyeket, megseprűzte az ártatlan tejnyádot, hiala volt minden mátkolás.

Ez mindaddig megtörtént, míg egy alkalommal Terike elaludt a kert tövében. Almalán hatalmas ticsakhad lepté el s a madarakkal táncosol utlak.

Elhatározták, hogy madarországba viszik. Meghalottá ezt Terike es sirt, sirt, keservesen zokogott. A szigorú bírnak azonban nem hallották meg panaszos könyörgését, de meghallotta édesanyja a szobából és aggodva, ezerről esők között köllötte fel kis leánykáját.

Terike boldogan hajította kis fejét az anyuska vállára:

— Csak álmotadtam. — Felelte örömteli hangon az anyuska ostromló kérdéseire.

Ezután igen megváltozott. A kis madarokat tenyeréből kinálta, az uszonájából mindig volt egy falat a cirnos számára.

A madarak elinte gyamarkodva pislogtak teleje, míg kis idő múlva már messzirel esiesereggé idvözöltek. A cirnos sem hitte eleinte a simogatásnak és a közeledést morgással fogadta. Néhány nap múlva azonban békéltlen simult a kis bünkrády Magdolnához.

Kovács Tibor. V. gimnazista.

Mese a visszahazáról.

Irtta: Márványkövy Magda.

Szöke Tisza hullámai ölelték körül azt a kis szigetet, amelynek belsejében a Vizi-király lakott. Izzap-szakála be-terítette az egész Tisza alját és sűrű sáshaja falvuit a homokos partra. Egyetlen leánya, Habkirálylány volt minden öröme. Palotája színes kavicsokból és drága kagylóból épült, előtte állt a díszes csigaház-hintó, amelybe huszonnégy Tiszavirág volt befogva, hogy Hablány kedvére utazhasson egyik hullámról a másikra. Testőrei, a békák mindenhol követik arany-halakkal vontatott teknőjükben...

Sokszáz esztendő telt el. A kis Hablányból nagylány lett és királykisasszony. Hej, volt is öröme, mikor az őz király meghátrált, hogy kiüljön a partra. Habhátia messze fehérett, é-aranyos haját víz simogatta... Elővette gyöngyház lamiját s a békanyál-lúrokat halkán pengelve önként olvan szőpen, hogy még a nap is megállt hallgatni, majd hálából napsugár pal-lástot borított a tündér vállára és el-indult utját folytatni. A dal pedig szállt a magasba, a felhők közé:

Éppen ott sállt az ég alján Szürke-felhő királyfi és esodalkozva nevelt szőjellel. Honnan jöhet, merről szállhat az édesen muzsikáló hang. Már a szivárvány-hídra is felért, de hiába kerestek, nem talált. Egy teremelt leiket sem talált.

Búsan ült le a hűd szélére és messze, nagyon messze észrevett egy fényes esőket. Ez volt a Tisza és partján ült Habkirálykisasszony. A tündér is ész-revette a királyfit és hívta, hívogatta.

Beszélt a Tisza rejtelméről, szép pa-lotájáról, csigaház hintójáról... Szürke-felhő királyfi a szelével üzenté vissza.

— Mennék szép tündér, memnek, de-jaj, nem élhetek napsugár nélkül.

Ujra szállt a magasba Hablány dala:

— Jöjj, királyfi, jöjj, itt a palástom napsugárból. A kedvedért szőszőrony a Tiszában, hogy aranyosra fesse a vi-zet, ha fázol. Hosszú hajjammal be-dakarlak.

— De hát hogy menjek le! — sóhaj-tott a királyfi.

A nap meghallotta és segített rajta. Félve-kelttől hunyorított, majd hirté-len egy sötét felhő mögé bujt. Kevés idő múlva sűrű eszpekkben megere-dt az eső és Szürke-felhő odabúlt Habkirálykisasszony lábai elé. Nagyon bol-dogok voltak. Habkirálykisasszony leg-szebb dalát énekelte, majd úgy kacag-gott, hogy a Tisza visszhangzott bele.

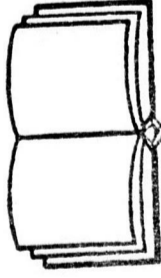
Mikor a tündér elfáradt, a Felhő be-szélt el, hogy mit látott hosszas vándorlása közben.

— Sok országot, világot bejártam, — mondta halkán, — de olyant, mint a magyar hon, mint a Hortobágy, nem láttam. Délben délihábot, tündérlányok táncát, este, ha a csillag feljön, bojtár tülköjét, szürjébe megbujva mese-mondó juhászt!

A Habkirálykisasszony hallgatta a Felhő szép meséjét. Nem veték észre, hogy a nyár elmúlt, ősz lett, megsárgultak a levelek, a fű is mélyebben hajlott a földre és hosszú léptekkel sietett Télapó...

Szürke-felhő királyfi néha megbor-zongott. Egyszer ott termelt a csiga-házhintó, Habkirálykisasszonyt felkap-ták és hipp-hopp elnyargaltak vele a kagyló-palotába. Hiába sirt, a testőrök nem engedték a Szürke-felhőhöz... Beköszöntött a Tél, a Tiszára jégta-karó borult és Szürke-felhő fájdalma-san revesgve, ropogva hívta a tündért. A királyfinak hosszú volt ez a Tél, fázott nagyon és amint az első meleg napsugár megjelent, láthatatlan pára-eszpekkben szállt birodalmába a fel-legkekhez. Egy kis ideig ott bolyongott a Tisza fölött, aztán elindult, ki tudja: hová? ... Ki tudja merre? ...

Habkirálykisasszony hiába ült ki a Tiszapartira énekelni, hiába sirt annyit, hogy a Tisza kirádt a sok könnyből. — Szürke-felhő királyfi soha többet nem jött vissza! ... A Habkirálykisasszony bánatában eltelle lamiját, Most már egyedül öröme az, ha valaki egy nagyot kiált a Tisza partján s ő azt megisméjtelheti. Ez a visszhang. Ha nem hiszik, próbáljátok meg.

Pali bácsi vendéglőkönyve.

Az elmúlt héten a következők látogattak meg Pali bácsit:

Nagy Erzsébet (Hegyi Mihályné u.), Nagy Etelka, Kulcsár Vilma és Manó, Nagy Lajos (Póterfa u.), Révész Em-muska, Danczinger Andor, Nagy Mag-dus és Pösztike, Szentéssy Manó, Kovács Etelka (Mészera u.), Gyulai Sán-dor, Pap Pali, Csathó Ella és Magdus, Szole Erzsike, Halmai Irénke, Pócsi Mariska, Tömörj Mariiska és Esztiike, Gyulai Magduska, Szilágyi Erzsike és Juliska, Nagy János (Akáca u.), Varga Margit, Kerekes Emmuska, Géza és János, Mészáros Erzsike, Czeglédy Nusi és Évike, Mónus Klári, Antal Emmuska, Kerekes András, Lengyel Honka, Hevesi Andorka, Nagy Erzsike (Egytelkert u.), Czibere Sattyi-ka, Pajér Gizella, Sipos Ica.

Szekunda Peti huncutságai.

Verses regény.

Irtta: Kiss István.

I. PETI A LEKVÁRBAN.

Akár Hüveljk Matyi:
Kíváncsi méter,
Nagyon kicsi fű volt ez
A Szekunda Péter.
De a kis huncutban

Sok pajkosság lakott,
Mindennap befutballozott
Eggyházi ablakot.

Töle dunsztos üveg
Nem maradt meg épen

S egy nap a lekváros bódón
Kellős közepében

Lette a mamája
Még a kamarába,

Ahová befutott Peti
Sivalkodására.

A drága esemete
Tűzotog pogányul.

Csak felebbőbia látszott ki
A bűdön lekvárból.

„Jaj! Annyika, drága,
Mentsen ki már etgen!”

Szegény mama azt sem tudta:
Sírjon, vagy nevszen.

Mint lekváros kenjér,
Peti be volt kenve.

Ugy kellett pégyimenne
Neki szőgyenkeze.

Mindenki eszoflotta,
Guruka, Pistó, Olga,

A papa palotájának meg
Lanán abszol daban

GYERMEKLEXIKON.

Tündi Lantos Sebestyén, a 16-ik század magyar költészetének leg-felentesebb alakja. Született 1505., meghalt 1542. Lantos, énekes ver-seket írt.

Zrínyi Miklós, Született 1620. Ozalyon, meghalt 1664. Csakto-nyán. A nagyseveü „Zrínyiás” eposz írója, aki e művében díeső ése küzdelmet és hősi halálát éne-kelte meg. A költő halálát vadá-szaton egy dühös vadkan okozta.

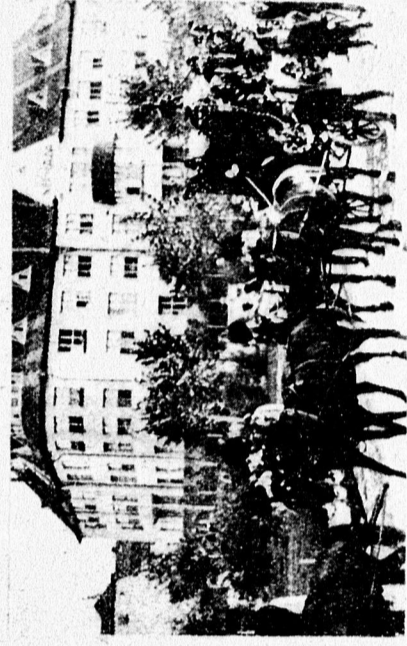
MÜNDEKI OLVASSA EL „A BOLDOGSÁG TITKA”-T.

„Pali bácsi könyvtáranak” első száma közli Sza’acsy Rác Imre „A boldogság titka” című gyönyörű mű-vét. Ez a pompás könyvvel mindenki-nek meg kell venni és el kell olvasni, aki szereti a szépet. A sok képpel dí-sített könyvecske a „Gyermekrovat olvasóinak csak 50 fillér. Kapható a „Debrece” szerkesztőségében. és ki-adóhivatalában.

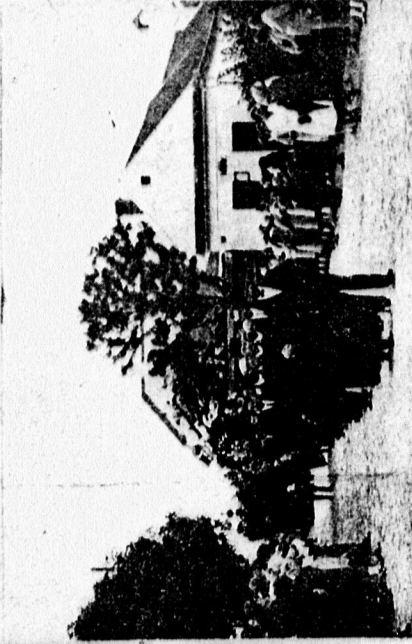
Dr. RÁCZ LAJOS MEZŐGAZDASÁGI KAMARAI IGAZGATÓ TEMETÉSÉRŐL.

Hatalmas tömeg a Kigyó utcán.

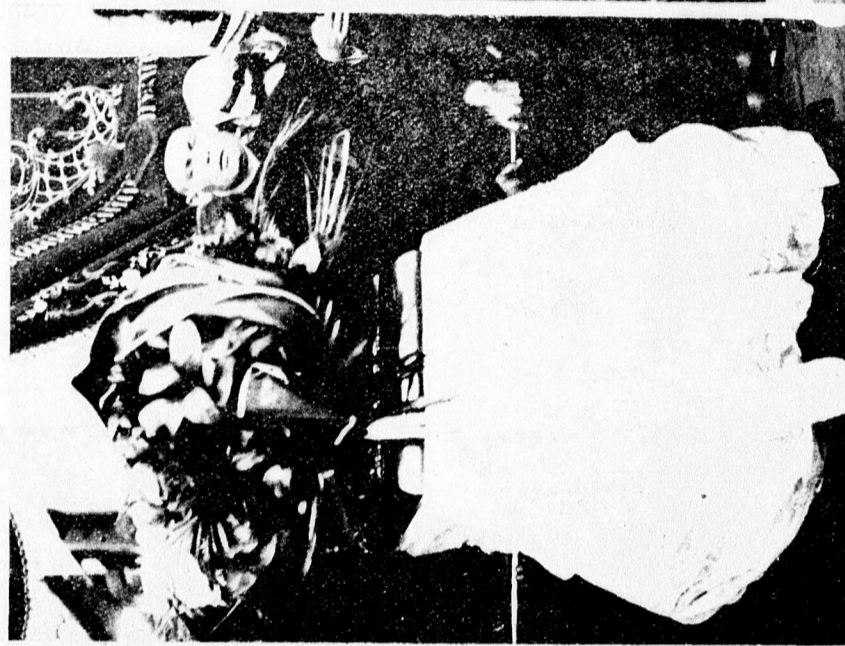
A gyászkoesi.

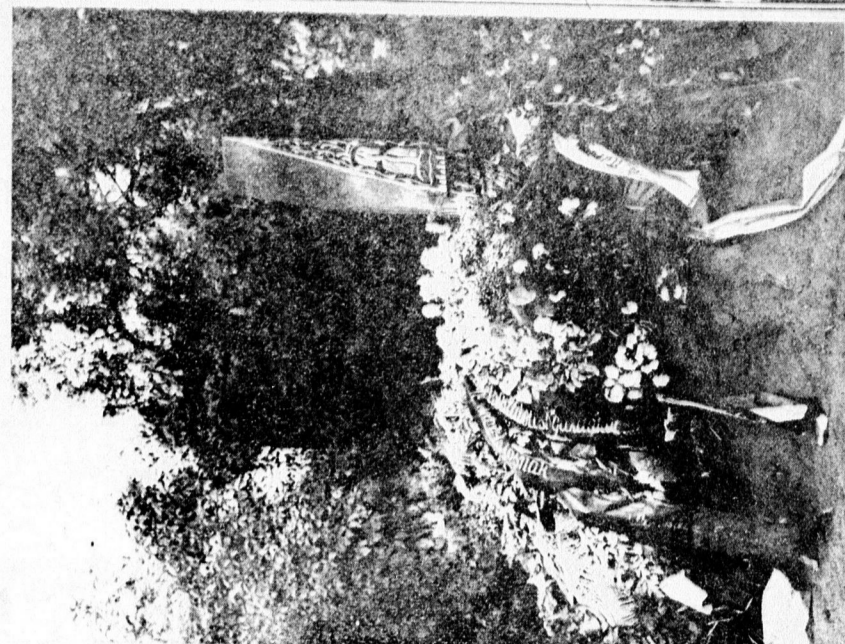
A temetési menet.

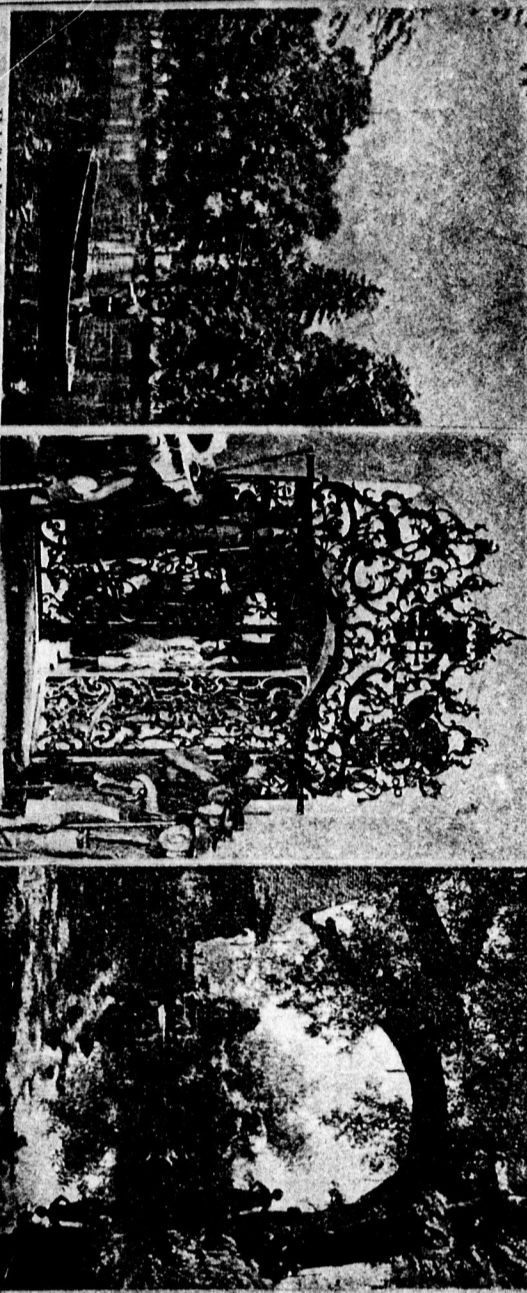
Paró Vay, a Kamara elnöke beszél a sírnál.

Kihozzák a koporsót a ravatárból.

A koszorúkkal borított sír.

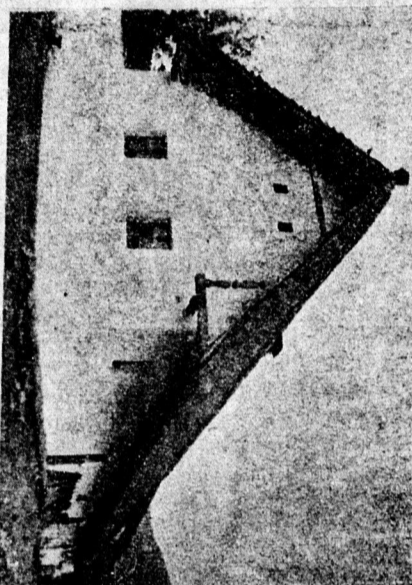
Péceli templom tornyának részlete

Az egykori városfal maradványai

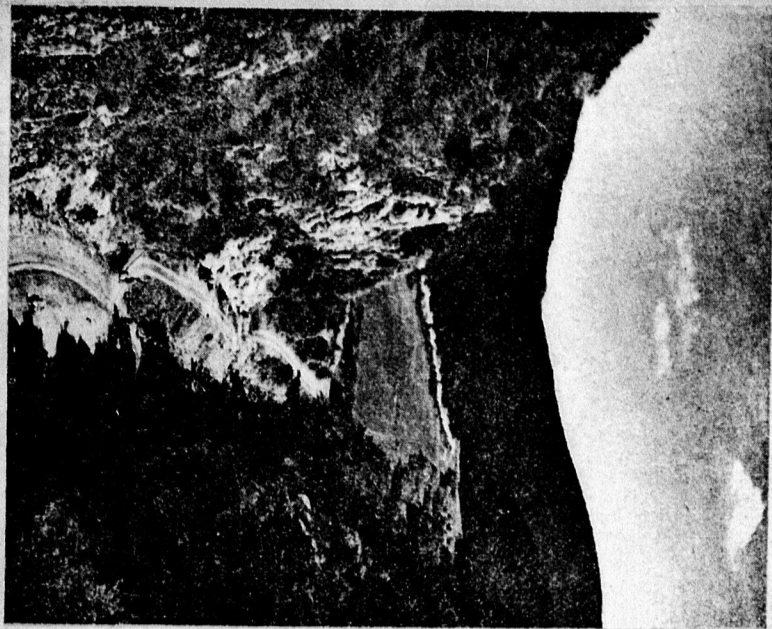
Péceli részlet a víztorony mellett

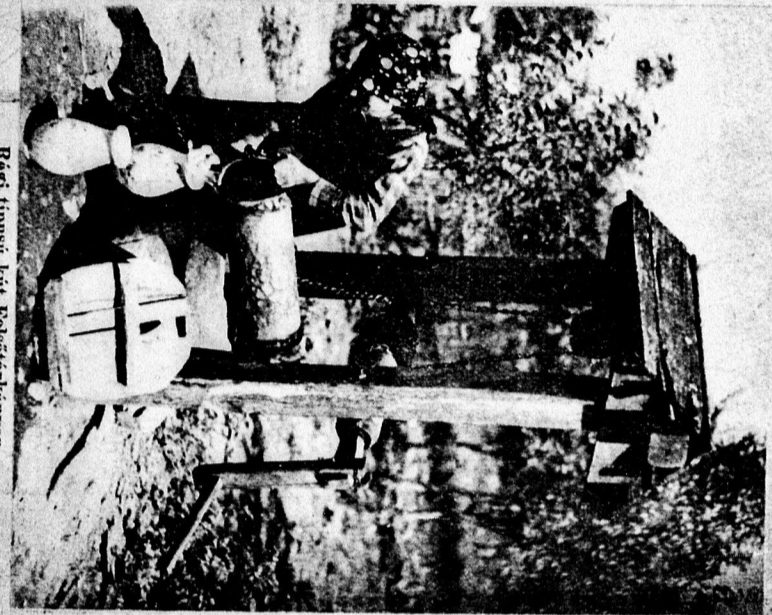
Egyetem menyecskéi felújítása

Tipikus fehérfalú parasztház

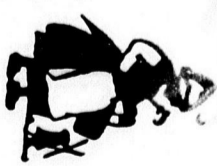

Kilátás a Barátrétre

Régi típusú kút Péceltárháson

GYERMEKÉK

DEBRECZENI

Szerkesztő: PAUL BÁCSI.

Karikás Marci kalandjai.

Írta: Paul Bács.

(4. folytatás.)

Marci kissé kételkedve kérdezte meg Károlyt:

— Csakugyan olyan dühös az a gúnár?

— De még milyen!... Ojfé!... Csak az anyámat nem bánlja, más senkit nem enged a közelébe.

A városi fiu nem tudta elhinni, hogy egy úba, vagy tud, akármilyen nagy is, olyan erős és dühös volna. Titokban mindjárt arra gondolt, hogy legközelebb befájoztat a baromfiudvarba, ahol érdekes kalandra van kilátás.

A következő reggel apa visszautazott a városba. Mikor elhúzózkodtak, Karikás András megcsókolta a fiát s így szólt hozzá:

— Légy jó s gondold meg, hogy ha rosszkodsz, a büntetést utólagosan is meg fogod fölém kapni.

Marci természetesen fogadkozott, hogy nem lesz rá panasz s egészen alkotmányos íden jól viselte magát. Ezen a napon Károly nagyon el volt foglaltva s így Marci Zsigával cserkészett. Estefelé a két fiu megállott a baromfiudvar mellett. Kiváncsian néztek a hatalmas gúnárra, amely fehér szoborként álldogált egy piszkos vízzel telj kacsaszatáló előtt.

Marci megszálta az ördög. Halakun odaszólta Zsigának:

— Te, menjünk be a gúnárhoz.

A kis parasztfiu a fejét rázta:

— Nem merek. A gúnár a földhözvág.

— Ugyan ne légy olyan gyáva. Ha nem jössz, akkor bemelegyek én egyedül.

Ezzel a süvényszerűséggel egy hajlékony vesszőt fordít le s természetesen nyitotta az ajtót. Belépett a baromfiudvarba. Még ekkor sem tudta elhinni, hogy a gúnár olyan veszedelmes állat!

A kacsaszatálónál megállott szemben a gúnárral. Várt egy ideig, aztán odaszólt a kerítés mellett rekedt Zsigához:

— Ugye, hogy nem bánj? Nem kell félni tőle.

— Mégis csak jó lesz, ha tízzel az urfi, — aggodalmaskodott Zsiga.

A figyelmeztetés azonban nem használt semmit. Marci elhatározta, hogy közelebbről is megismerkedik a gúnárral. A palást szorosabbra fogta s néhány lépéssel előbbre ment. Léptei zajára a pihenő ludak felriadtak s ijedten menekültek hátrább.

Erre a gúnár hirtelen felémelte erős csőrét s furcsa hangot hallatott.

Zsiga a kerítésnél a komáltyuban nem sokat láthatott, de most bekiáltott Marcihoz:

— Tessék már kijönni, urfi, mert a Lidi kezd dühös lenni.

Marci azonban elkapta a lúz és a harc tize. Megsuhogatta a palástját és a gúnár felé csapott. Most a hatalmas madár megcsavarta a nyakát s olyan gyorsan, amely meglepte Marci, a fiúnak túrtolt. Ő azonban nem abból

a fából faragták, aki megijed a saját árnyékától. Szembetörtült ellenségével s végigragogt rajta.

A gúnár egy pillanatra visszahőkölt, de azután még nagyobb dühvel támadt Marci-ra, akit lassankint a kacsaszatáló felé szorított. A fiu azonban nem vette észre, hogy milyen veszedély fenyeget, össze-vissza csapkodott maga körül a palástjával.

— Meneküljön, Marci! — kiáltotta feléje Zsiga, ki reménytelenül látta, hogy a gúnár hamarosan le fogja győzni kis barátját.

De nem azért hívták Marci Karikás Marcinak, hogy gyáván otthagyja a csatateret. Igazán székelye volna magát, hogy városi fiu létere egy falusi gyerek előtt meghátrál. Noha most már ő is látta, hogy veszedelmes helyzetbe került, elhatározta, hogy a vég-sőkig kitart.

Közben a gúnár egyre hevesebben, egyre erősebben támadott s kétszer is mekkiment a fiúnak, aki csaknem elgádoglott. Érezte, hogy a harenak mindjárt vége lesz.

Egyszer csak a gúnár kinyújtotta hosszú nyakát s vad erővel nekirohant Marcinak. A fiu megingott, de olyan titást kapott a fejére, hogy utána rögtön le is zuhant. Beletörtült a kacsaszatálóba.

— Segítség, segítség! — ordított fel ekkor Zsiga s a családtagjai udvarba rohant, miközben Marci kétségbeesett küzdelmet vívott a kacsaszatálóban. Kéretlenül ellenfelel. A hatalmas állat ott tőltte a fiut, ahol érte, míg az szeme elé tartotta a karját, hogy a gúnár ki ne szedje.

Végül már őt is elhagyta a bátorság és hangos sírásra fakadt. Azt hitte, hogy itt a vég. Szerencsére azonban az előrohadó eselédék kiszabadították szorongatott helyzetéből s azonnalmártósan, piszkosan bevitték a kurtiára. Karikásné, aki eleinte nagyon megrémült, előbb alaposan megmosdatta és megfürdette, majd lefeklette az ágyba. Nem szólt semmit, nem korbalt, mert látta, hogy milyen nyomorult állapotban van cseméltje. Később azonban mégis megjegyezte:

— Nagy szerencséd, Marci, hogy apád már reggel elutazott. Mert ha itt-marek, akkor a gúnár mellett még től is megkapád volna azt, amit megérdemelsz.

(Folyt. köv.)

